

Zandaras hellige tekster

Zandaras lys vinder over mørket

Naliss'ra stjæler hver midsommer af solens kræfter, og dermed bliver nætterne længere. Zandara begynder derfor at samle kræfter, for hun ved, at tiden nærmer sig, hvor hun skal bevise lysets kræft over for Mørkets Gudinde endnu engang.

På årets korteste dag samler Zandara sine kræfter til endnu en kamp mod Naliss'ra om himlen. Når tiden nærmer sig solopgang, går hun bag horisonten og samler solen op og puster den stærk med sin kraft, hvorefter hun placerer den på himlen, hvor den vil skinne ud over alt levende som bevis på lysets sejr over mørket.

Månens skabelse

En aften sad Zandara og betragtede den smukke sol gå ned bag havet. Hun elskede solen og dens lys, og hun vidste hvilken betydning den havde for alt liv. Uden den ville alt levende dø – alt det hun elskede så højt. Solen bragte også lys, varme og glæde til alle levende, og for dette elskede hun den kun endnu højere.

Hver aften betragtede Zandara solnedgangen og mørket overtage himlen, lige som hun hver morgen betragtede solopgangen og bød den velkommen hver morgen. Hun savnede solens lys hver nat. Da Hun nød solens sidste stråler en aften, lagde hun mærke til hvordan vandet reflekterede solens lys. Dette fik hende til at tænke, at det måtte være muligt at sætte noget på himlen, som kunne reflektere solens stråler, når den var gemt bag horisonten. Zandara tog en håndfuld vand og steg op på himlen. Jo højere op hun kom, desto koldere blev det. Til sidst frøs vandet i hendes hænder til is. Zandara gjorde det rundt lige som solen, men til hendes sorg reflekterede det frosne vand ikke solens lys lige så godt, som flyvende vand gjorde det.

Hun steg ned på jorden igen og besluttede at prøve igen næste aften, men som hun betragtede sit skaberværk, blev hun mere og mere tilfreds med det. Hun pustede op på himlen for at sætte lidt bevægelse i det nye himmellegeme, så det kunne bevæge sig lige som solen. Det var ikke nødvendigt, at det var fremme om dagen, for da strålede solen jo så smukt.

Den næste aften glædede Zandara sig over, at der stadig var lys over verden, selvom solen var gået ned. Men Naliss'ra havde også opdaget Zandaras skaberværk, og hun brød sig bestemt ikke om det. Natten var nu også blevet lys, og den havde tvunget en stor del af Naliss'ras mørke væk. Dette ville hun ikke finde sig i. Da Zandara kiggede væk fra himlen, steg Naliss'ra hurtigt op med en brændende pind i hånden. Denne holdt hun tæt på Zandaras skaberværk, og en smule af isen smeltede og dryppede ned. Men snart måtte hun væk fra himlen igen, da Zandara igen vendte blikket mod lyset.

Sådan fortsatte Naliss'ra hver nat og efter syv dage var halvdelen af isen smeltet væk. Zandara kunne tydeligt se det, men hun havde endnu ikke opdaget hvem, der forsøgte at ødelægge hendes skaberværk. Zandara gik til Sylvia efter hjælp, og hun hjalp hende med at tage form som en ugle. Det blev gjort foran alle guderne, hvor Zandara forklarede, hun ønskede at lære mere om dyrene de næste syv dage. Naliss'ra, som aldrig havde interesseret sig for dyrene, tænkte at Zandara nu ikke længere ville betragte himlen om natten, da hun som et dyr måtte sove. Men hvad Naliss'ra ikke vidste var, at Zandara i sin ugleform var vågen om natten og holdt øje med himlen. De følgende syv dage så Zandara hvordan Naliss'ra smeltede mere og mere af hendes skaberværk. På den ottende

dag, var der kun en smal stribe tilbage på himlen. Sylvias forvandling forsvandt, og Zandara forvandlede tilbage, steg op på himlen og konfronterede Naliss'ra.

Taget på fersk gerning kunne Naliss'ra ikke nægte, at hun havde ødelagt Zandaras skaberværk. Zandara kaldte de andre guder sammen og krævede, at hun fik sit skaberværk tilbage, til at lyse på himlen om natten. Modsat krævede Naliss'ra, at hun fik lov til at fjerne den sidste del, fordi natten var hendes tid. Zandara havde jo allerede hele dagen. Sylvia kunne godt lide Zandaras skabelse og ønskede, at det skulle blive på himlen. Karne gav til gengæld Naliss'ra ret i, at lyset om dagen måtte være nok. De havde i sin tid valgt at dele døgnen mellem dem, så der var både lys og mørke. Da foreslog Zelkor, at de lod Zandaras skabelse blive på himlen, men for at gøre både Zandara og Naliss'ra tilfredse, ville den skifte mellem at være helt fuld og rund, som da Zandara havde skabt den, og være den smalle lyse stribe på himlen, som Naliss'ra nu havde gjort den til. Zandara var stadig vred på Naliss'ra over, at hun havde forsøgt at ødelægge hendes skaberværk. Hun var dog glad for, at hun kunne have sit lys på himlen om natten, selvom det ikke ville være lige kraftigt altid. De næste fjorten dage bar Zandara vand op på himlen, så hendes skaberværk endnu engang kunne blive fuldt og rundt. Da hun endelig havde gjort dette igen, gav hun sit skaberværk navn. Hun kaldte den Månen.

Natten i dagen

En dejlig sommerdag sad Zandara og nød solens varme. Himlen var fri for skyer, så intet blokerede solens lys. Som Zandara sad der med lukkede øjne og nød solen, blev hun pludselig forstyrret, da det begyndte at blive mørkt. Dette kunne ikke passe, dagen var kun på sit højeste. Hun åbnede øjnene for at se, om en sky pludseligt var dukket op. Det ville ikke have været første gang, Sylvia havde ladet en sky dukke op, hvis dette passede hende.

Det var dog ingen sky, Zandara så, da hun kiggede op på himlen. Hun så i stedet den smukke måne, hun i sin tid havde skabt, blive skubbet ind foran solen og blokere for lyset. Zandara blev vred. Hvem vovede at fjerne hendes lys! Hun gik straks til de andre guder og så, at Naliss'ra var den eneste, som ikke var til stede. Dette undrede på ingen måde Zandara. Naliss'ra havde altid misundt hende.

Som Zandara begav sig af sted til Naliss'ras sted, måtte hun igen erkende, hun ikke forstod, hvorfor gudinden var så uvillig til at slippe sin jalousi. Zandara havde først ikke været begejstret, da Naliss'ra fik mørket, men hun havde accepteret det. Hun havde endda tilgivet Naliss'ra nogle af de andre ting, hun havde lavet for at genere Zandara. Da hun ankom til Naliss'ras sted, så hun ganske rigtigt gudinden i dyb koncentration om månen.

"Naliss'ra, hold straks inde! Solen og dagen er mine, og du har ingen ret til at gøre, hvad du gør nu!"

Naliss'ra brød ikke sin koncentration. I et koldt og fjernt toneleje sagde hun dog et par ord til den vrede Zandara:

"Hvad vinder jeg ved at stoppe?"

Zandara så vredt på Naliss'ra. Havde hun intet andet i hovedet end sig selv!

"Du får lov til at beholde dit mørke her! Jeg er ligeglad med hvad, der er dit. Men du skal ikke bruge min måne til at dække for min sol. Så stop, hvad du gør, og det er med det samme!"

Solen var nu næsten dækket helt af månen, og Naliss'ra fortsatte sit arbejde. Til Zandaras ord havde hun intet andet end en kold latter. Zandara smilede for sig selv. Hvis ikke mørkets gudinde ville høre, så måtte hun jo føle. Zandara vendte sig væk fra Naliss'ra og så på himlen, solen og

månen. Hun hviskede til solen, at den skulle bevise sit værd lige, når Naliss'ra ville tro, hun havde vundet.

Og det blev, som Zandara ville det. I det øjeblik Naliss'ra fik månen til lige akkurat at dække solen, blev hele himlen oplyst af en blændende stråle. Lyset var langt skarpere, end solen syntes at være til hverdag, og Naliss'ra blev blændet og måtte vende sig væk fra himlen.

Mens Naliss'ra fik sit syn tilbage, lod Zandara stille og roligt månen fortsætte sin bane forbi solen, så lyset atter kunne vende tilbage.

"Når man leger med ilden, så brænder man sig, min kære. Husk dette næste gang, du forsøger at hindre min kraft".

Og med disse ord forlod Zandara Naliss'ra i hendes mørke. Da Zandara nåede tilbage og ud i solen, var månen næsten helt væk fra solen igen. Siden da har Zandara holdt øje med Naliss'ra, når månen er fremme om dagen, så Naliss'ra ikke igen skal dække solen helt.

Skabelsen af faunerne

Sylvia havde overtalt Zandara til at feste med hende og hendes nymfer i skoven for at fejre livet og naturen. De sang og de dansede, og skoven fyldtes af glæde og lykke, men Zandara mente, at der manglede noget. Sylvias nymfer sang smukke viser, men stadig manglede der noget – der manglede musik – den musik som tilføjede livet den sidste glød.

Sylvia begyndte at skabe, men Zandara mente klart, at hun bedre ville kunne skabe et væsen der levede og åndede for musik, fest og dans. Dette var jo trods alt det, hun kendte bedst til. Ingen af de to guder ville overgive skabelsen af disse væsener til den anden, og deres uenigheder resulterede i et væsen med ben og underkrop som en ged, men med overkrop og hoved som en elver.

Væsenet deltog straks i festlighederne, og inden hverken Sylvia eller Zandara vidste af det, havde det skabt en helt speciel fløjte af udhulet træ. Snart flød de smukkeste toner ud i skoven, og der fandtes ingen tvivl hos de to gudinder om, at deres fælles skaberværk var perfekt. Derpå begyndte de at skabe flere af samme slags. Stemningen steg og festen blev fyldt med endnu mere glæde. Men pludselig blev gudinderne afbrudt i deres skaberværk, da der var opstået tumult mellem nymferne og de ny skabte væsner. Dødelige var kommet til, og de var forfærdede over de nye væseners sære udseende. Væsnerne gik stille og roligt hen mod de dødelige, og gudinderne glædede sig over hvor megen godhed, de havde fået i deres væsner.

"Dette er en glædens fest, hvor vi hylder livet og naturen, og de dødelige bør ikke komme her og ødelægge stemningen. Hvis gudinderne tillader det, skal alle være velkommen til at feste med os. Jeg spiller gerne en sang for dem, hvis det kan løfte deres humør. "

Straks fik Zandara en ide, som hun delte med Sylvia. De skulle velsigne disse nye væsener med en særlig evne. Deres musik skulle kunne sprede ro og glæde til andre, og dermed skulle ingen kunne nænne at gøre dem ondt. Sammen sendte de deres velsignelse af sted, og da væsenet spillede på sin fløjte, blev de dødelige snart venligtsindede og sluttede sig til festen.

Efter ni dage sluttede festen, og Sylvia og Zandara var godt tilfredse, som de så på deres skabninger. Derpå gik det op for dem, at de endnu ikke havde navngivet disse væsener. Sylvia syntes, de skulle kalde dem satyrer, men Zandara mente at faun var et langt bedre navn. De blev da enige om, at spørge væsenerne selv, men disse fandt begge navne gode og brugte gerne det ene lige så vel som det andet.